

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177 PODUREDNIŠTVO 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna naročnina, Italija Lir 25.000 Letna inozemstvo Lir 40.000 Letna inozemstvo, USA dol. 30 Poštno čekovni račun: štev. 24/12410
--	--

Leto XXXVI. - Štev. 24 (1806)

Gorica - četrtek, 14. junija 1984 - Trst

Posamezna številka Lir 500

Knjiga vseh knjig

Sveto pismo je božje pismo. V njem je zapisano vse, kar nam je potrebno za srečno življenje na tem svetu in za še srečnejše in popolnejše življenje v večnosti. Sveto pismo je neizčrpno. V njem more najti človek vsakega časa kaj novega in svojega.

Električna žica je na zunaj kakor vse druge in vendar nosi v sebi silno moč. Podobno je tudi sveto pismo na zunaj kakor vse druge knjige in vendar ima v sebi božjo besedo, božjo energijo, ki more popolnoma spremeniti in dvigniti človeka.

Sveto pismo je pri obhajanju bogoslužja največje važnosti. Iz njega beremo berila pri sv. maši, ki jih potem mašnik v pridigi razlaga. Iz njega pojejo psalme; po njegovem navdihu in pobudi so nastale prošnje, molitve in liturgični spevi; iz njega dobivajo svojo pomenljivost bogoslužna dejanja in znamenja.

SPOŠTOVANJE DO BOŽJE BESEDE

Naši verni predniki so zelo cenili sveto pismo. Evangeljske knjige so hranili na oltarju v tabernaklju skupaj z Najsvetejšim. Vezali so jih v slonovo kost in krasi s čudovitimi vinjetami. Ko je pri maši mašnik pel evangelij, je moral tudi cesar vstati in se odkriti. Vojaki pa so poslušali evangelij z golim mečem v roki, da so tako pokazali, kako so pripravljani preiti kri za vsako črko Kristusovega veselega oznanila.

Kristjani izpričujemo še dandanes pri srčno in živo zavzetost za sveto pismo. Med mašo berilo in evangelij pazljivo poslušamo. Iz spoštovanja do Kristusove besede med evangelijem stojimo. Za sporočeno božjo besedo se na koncu berila zahvalimo: »Bogu hvala!«, na koncu evangelija pa: »Hvala ti, Kristus!«

Zato, ko poslušamo od nedeljah pri maši božjo besedo, poslušajmo jo res pazljivo, premišljajmo jo, vzemimo si jo k srcu in potem živimo jo med tednom.

Sveto pismo pa ni napisano samo zato, da ga beremo oziroma poslušamo v cerkvi pri službi božji, ampak tudi zato, da ga beremo izven nje, doma in kjerkoli. Astronom Janez Mädlar je pri preseljevanju sam nesel sveto pismo v novo stanovanje. Rekel je: »Pred vsemi drugimi knjigami mora priti v novo stanovanje najprej sveto pismo.«

Imejmo tudi mi sveto pismo v svojem stanovanju in sicer na najčistnejšem mestu, saj je sveto pismo knjiga vseh knjig, božje pismo, pismo, ki nam ga je poslal sam Bog v naše poučenje.

In berimo ga radi, berimo ga vsak dan, četudi samo po nekaj minut. Berimo ga čez dan ali zvečer, ko se poslavljamo od dnevnih skrbi in raztresenosti, ko zapiramo vrata šumu in hrupu, da odpremo svoje duše zbranosti in duhovnosti. Tako bomo šli počivat z lepo, sveto in bogato mislijo v božje naročje.

Berimo sveto pismo tudi skupaj z otroki. Kristusova beseda bi rada prišla še posebej duše zbranosti in duhovnosti. Tako bomo šli počivat z lepo, sveto in bogato mislijo v božje naročje.

VZGOJITELJSKA MOČ SV. PISMA

Sveto pismo je vzgojilo velike može: svetnike, pisatelje, pesnike, umetnike, mislece, glasbenike, heroje ljubezni in evangeljske popolnosti. Zakaj jih je vzgojilo? Zato, ker so ga stalno prebirali, premišljevali in prevajali v svoje vsakdanje življenje.

Sv. Frančišek Asiški je bral v evangeliju: »Prodaj vse in hodi za menoj!« Tako je storil tako. Vse njegovo življenje je bilo izpolnjevanje evangelija. V oporoki je naročil svojim sobratom: »Kjerkoli najdete papirje, na katerih je napisana božja beseda, jih skrbno prebirajte in hranite na častnem mestu. Na tem

svetu se nam ni ohranilo nič vidnega od božjega Sina, razen njegovega telesa v sveti hostiji in njegove besede v svetem pismu. Dve knjigi je rad imel: knjigo narave in sveto pismo. Obe sta ga vodili in pripeljali k Bogu.

Največji mislec stare krščanske dobe, svetnik ljubezni in učitelj milosti, sv. Avgustin opisuje v svojih »Izpovedih«, kako se je spreobrnul. Na vrtu vile v Milanu je zaslišal glas: »Vzemi in beri!« Začel je premišljevali, kaj naj bi to pomenilo. Potem je spoznal, da je bil to glas, ki mu je veleval, naj vzame v roke sveto pismo in bere prvo poglavje, ki se mu bo odprlo. Odprl je pismo sv. Pavla in je bral: »Ne v uživanju in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak oblecite si Gospoda Jezusa Kristusa...« Po tem branju se je spreobrnul in postal velikan svetosti.

Večkratni kandidat za Nobelo nagrado ruski književnik Mereškovski piše v svoji knjigi »Neznani Kristus« o svojem razmerju do svetega pisma takole: »Vsak dan berem sveto pismo. Bral ga bom, dokler bom mogel in mi oči ne bodo opesale. Bral ga bom v sreči ali nesreči, zdrav in bolan, poln vere ali poln obupa. Vedno se mi zdi, da berem nekaj čisto novega, o čemer doslej nisem niti slutil; nekaj, česar ne bom nikoli popolnoma dojel in do dna razumel. Zalosten sem ob misli, da bi moral za nekaj dni biti brez njega. Kaj mi boste dali v grob? Sveto pismo. S čim bom od mrtvih vstal? S svetim pismom. Kaj sem v življenju vrednega storil? Bral sem sveto pismo in po njem živel.«

BOŽJO BESEDO JE TREBA ŽIVETI

Mnogi poznajo Kristusa, njegov nauk in resnice, ki jih je učil, pa po njih ne živijo. Če smo mi med njimi, vedimo, da sladkobe medu ni mogoče opisati. Med je treba okusiti. Tako je tudi s Kristusovim naukom. Ni dovolj, da ga poznamo, moramo ga tudi okusiti in doživeti, šele potem bomo spoznali v vsej globlini Kristusove besede: »Jaz sem resnica.«

Nekoč so študentje razpravljali o tem, kateri izmed 1.120 prevodov svetega pisma je najboljši. Nekateri so hvalili ta prevod, drugi drugega in se niso mogli zediniti. Tedaj se je oglašil mlad študent in povedal svoje mnenje: »Zame osebno je najboljši prevod svetega pisma tisti, ki ga je naredila moja mati. Ona ga je namreč prevedla v svoje življenje.«

Najboljši prevod svetega pisma, evangelijev je torej evangeljsko, krščansko življenje.

JOŽE KUNCIC

Sončni vlak

Tudi letos je sončni vlak — že dvajsetič — peljal 360 prizadeti iz Avstrije v Benetke. Vožnje so se udeležili telesno prizadeti iz Avstrije, Jugoslavije, Madžarske, Vel. Britanije, Južne Tirolske, Češko-slovaške in celo iz Vzhodne Nemčije. Vožnja je trajala od 31. maja do 3. junija.

Tudi nove Kitajske komunizem ni osrečil

Nedavno potovanje ministrskega predsednika ljudske republike Kitajske po številnih zahodnoevropskih državah — nazadnje se je ustavil tudi v Rimu — je evropsko javnost znova opozorilo na to skrivnostno deželo, ki šteje že prek milijardo prebivalcev in doživlja po Maočetungovi smrti mnogotere spremembe, zlasti še na gospodarskem področju.

Po porazu Japonske leta 1945, ki je imela od leta 1936 zasedena vsa pomembna mesta na vzhodni kitajski obali (Peking, Nanking, Sanghaj, Kanton), se je pričela na Kitajskem borba za oblast med nacionalisti pod vodstvom generala Čankajšeka in komunisti, ki jih je vodil Maočetung. Slednji je pričel z gverilo že leta 1927, a ni uspel. Leta japonske zasedbe pa so mu omogočila, da se je spet postavil na noge. Nacionalisti, izčrpani od vojne z Japonci niso več nudili komunistom pravega odpora. Korupcija, nedisciplinarnost med generali, splošna beda in inflacija, ki so se razbohotile v pokrajinah, ki so bile v upravi nacionalistov so tudi dosti pripomogle, da so komunisti z relativno lahkoto zrušili gnili Čankajškov režim. Leta 1949 je vsa celinska Kitajska postala plen komunistov; Čankajšku ni ostalo drugega kot da se je umaknil s preostankom svojih čet na otok Formozo. 1. oktobra 1949 je bila tako razglašena Ljudska republika Kitajska, nova ustava pa je stopila v veljavo leta 1954.

PRVO DESETLETJE KOMUNISTIČNE OBLASTI

Ob prevzemu oblasti s strani komunistov je bilo kitajsko gospodarstvo tipičen primer nerazvite države. Kmetje so zemljo obdelovali na najbolj primitiven način. Kar je bilo industrije, je bila postavljena s kapitalom tujcev in je zato tudi v pretežni večini služila tujim interesom.

V tej poljedelski državi (še danes se bavi s kmetijstvom 80% prebivalstva) je bila zato predvsem potrebna agrarna reforma. Nove oblasti so najprej razdelile 45 milijonov hektarjev zemlje med sto milijonov kmetov in kmetijskih delavcev. Sledilo je ustanavljanje kmečkih združenj in končno ljudskih občin. Te so bile nekaj tipično svojrskega, pristna zamisel kitajskega komunizma. Bile so istočasno upravne, družbene, vojaške in gospodarske enote in štele po pet tisoč družin. V ljudskih občinah se je način kolektivističnega življenja razvil do najvišje stopnje. Ta način

organiziranega dela je sprva dal nekaj dobrih rezultatov; zlasti se je povečala proizvodnja hrane. Ker pa je bilo kmečkih delavcev preveč, so ti prešli v industrijo.

Industrijski delavci so bili dobro organizirani že v času nacionalističnih vlad in njihova življenjska raven je bila že pred prihodom komunistov na oblast dosti višja kot pa raven kmetov in srednjega meščanskega sloja. Zato se ne smemo čuditi, da so delavci sprejeli nove oblasti in precejšnjo mero nezaupanja, saj so le-ti izvedli revolucijo ne z njihovo pomočjo, temveč s pomočjo kmetov.

Maočetung se je zavedal, da bo uspel le, če bo imel zaslombo v mestih, zato se je takoj po zmagi naslonil na delavce, čeprav so ti v primeri s kmeti predstavljali veliko manjšino. V tistem času je bilo na Kitajskem le dva milijona industrijskih delavcev, porazdeljenih na sedem obalnih mest. Od tega jih je ena tretjina živela v Sanghaju.

Prvo desetletje komunistične oblasti lahko nazivamo »desetletje industrializacije Kitajske«. Doseženi so bili odlični rezultati. V tovarnah sta nastali dve vrsti delavcev (kar velja še danes): stalni in nestalni delavci. Prvi imajo zagotovljeno stalno mesto, plača se ravna po določeni lestvici, uživajo razne ugodnosti (npr. stanovanje, ki ga nudi podjetje) in socialno zavarovanje. Začasni delavci pa tega zavarovanja nimajo in plače so precej nižje. Značilno za režim pa je, da je stalno spodbujal podjetja, naj nameščajo čim manj stalnih delavcev. Tako je leta 1957 delalo v industriji 2,4 milijona začasnih delavcev, leto nato pa kar 12 milijonov.

Temu prehitremu razvoju industrije s slabo pripravljenim programom so nato sledila leta krize, tako v industriji kot v poljedelstvu. Režim ni vedel, kako se znebiti proletariata brezposelnih, ki so napolnili mesta. Istočasno se je pa povečala socialna neenakost.

OBDOBJE »KULTURNE REVOLUCIJE«

Tedaj nastopijo »rdeče brigade«, ki sprožijo tako imenovano »kulturno revolucijo« (1966-1976). Studentje so z geslom »enakost za vse« in z drznim nastopom zoper vse, »ki kaj imajo« najprej v Sanghaju prevzeli vodstvo podjetij ter si pridobili proletariata na svojo stran.

Tako so bile v kratkem zaprte vse univerze, večina upravnikov in tehnikov pregnanih na kmete, plače pa zamrznjene.

Nepričakovana Berlinguerjeva smrt

V četrtek 7. junija v poznih popoldanskih urah, ko je imel Enrico Berlinguer, glavni tajnik PCI v Padovi svoj volilni govor v zvezi z nedeljskimi volitvami za evropski parlament, mu je nenadoma postalo slabo. Zadel ga je možganska kap. Tudi takojšnja operacija ni mogla nič spremeniti. Začel se je boj s smrtjo. Po 86 urah agonije je v ponedeljek 11. junija ob 12.45 umrl. Njegovo truplo so v letalu predsednika Pertinija, ki je sam osebno spremljal krsto, prepeljali v Rim. Pogreb je bil to sredo na predmestno pokopališče Primaporta, kjer bo ležal ob svojem očetu.

Berlinguer je po rodu Sardinec katalonskega izvora. Rodil se je 25. maja 1922 v Sassariju na severozahodnem delu otoka. Nedavno je torej dopolnil 62 let. Bil je poročen ter imel tri hčerke in sina. V PCI je vstopil leta 1943, deloval najprej v vodstvu mladinske organizacije, postal leta 1950 predsednik Mednarodne zveze demokratske mladine, se vpisal na pravno fakulteto, a študija nikdar dokončal, leta 1972 pa postal glavni tajnik stranke. V poslansko zbornico je bil prvič izvoljen leta 1968 in na sledečih volitvah vedno znova potrjen.

Bil je odprt za zahteve slovenske narodnostne skupnosti po celostni zaščiti in jih brez pridržka podpiral. Seveda je to lažje storiti, ko je nekdo v opoziciji kot

pa ko je na vladi. Craxi je zgovoren dokaz za to. Leta 1981 je 11. novembra sprejel v Rimu enotno slovensko delegacijo in poudaril stališče PCI, da je treba gledati na slovensko manjšino kot na enotno skupnost, ki se jo mora zaščititi kot Francoze v Dolini Aosta in Nemce na Južnem Tirolskem z enim samim zakonom in brez razlik glede na območja, kjer živijo.

Mnogo si je Berlinguer prizadeval, da bi svojo stranko privedel na oblast. Najprej je skušal to doseči s tako imenovanim zgodovinskim kompromisom, ki naj bi povezal leve in katoliške sile in ko v tem ni uspel, je predložil levo alternativo, tj. povezavo komunistov in socialistov ter »naprednih« katoličanov. Pa je tudi v tem doživel razočaranje. Craxi je postal njegov najbolj neizprosni nasprotnik. Zadnje mesece se je z vso oostrostjo vrgel v boj zoper dekret o draginski dokladi in bil nazadnje znova poražen.

Osebno je bil skromnega nastopa, a zelo odločen v svojih stališčih. Ob njegovi smrti so premnogi državniki in druge pomembne osebnosti dali svoje izjave. Tako je tudi glasnik Apostolskega sedeža msgr. Romeo Panciroli dejal, da se je Berlinguer odlikoval po resnobi svojega ravnanja. Sv. oče moli zanj, spominjajoč se tudi zaskrbljenosti, ki jo je pokojnik pokazal po atentatu na papeža.

Rdeči brigadisti so se polastili najvišjih funkcij v upravi industrijskih podjetij, s čimer so bile naravno združene premnoge prednosti npr. službeni avto, osebni šofer, stanovanje in še toliko drugih skritih dohodkov, za katere financa ne sme zvedeti. Tedaj je na Kitajskem nastal rek: »Višjo plačo imaš, manj boš potrošil.«

Največja žrtev nove revolucije so bili začasni delavci, katerim je bilo jasno povedano, da zaradi gospodarskih težav novih stalnih mest ni pričakovati, prav tako pa meščanski sloj, ki je iz dneva v dan ugotavljal, kako pada kupna moč denarja. Prebivalstvo mest je začelo postajati nemirno. To je Maočetung opazil in zato poslal milijone rdečih brigadistov na deželo, kjer pa so naredili še večjo zmedo.

SPREMEMBE PO MAOČEVEM ODHODU

Po Maočetungovi smrti je hitro prišlo do sprememb. Nekdanji voditelji partije, ki jih je »kulturna revolucija« odstranila, so izvedli načelo: večja produktivnost, večja plača. Veliko pažnjo posvečajo strokovnemu šolstvu. Novi voditelji so morali priznati, da so bili kmetje, ki so izvedli revolucijo, v svojih pričakovanih ogoljufani.

V kmečkih kolektivih je znašal letni dohodek na osebo komaj 50 juanov (2 juna za en USA dolar), kar pomeni, da sto milijonov kmetov ne zasluži niti za najbolj osnovne življenjske potrebe (za kar je potrebnih najmanj 70 juanov), medtem ko je bil letni dohodek v mestih vsaj trikrat večji. To znači, da komunistična Kitajska ni zmanjšala, temveč povečala razliko med mestom in deželo. Ni čuda, da so zato kmetje takega socializma vedno bolj naveličani.

Z Maočetungovo smrtjo je prišel do izraza tudi neuspeh pri uvedbi velikih združenj (leta 1956) in ljudskih občin (1958). Komunistični načrt kolektivistične družbe je bil namreč v polni opreki s pojmovanjem kitajske družine. Prej sta bila izmenjava blaga in medsebojna pomoč omejena na določeno število sorodnikov in sosedov, ljudske občine pa so združile ljudi brez notranje povezave ali skupnih interesov. Poleg tega pa je komunistična oblast vložila vsa sredstva v težko industrijo, pri čemer ji je zmanjkalo denarja za mehanizacijo kmetijstva. Traktorje in drugo kmetijsko orodje so prejemale le rodovitna območja, ki imajo že itak velike presežke hrane.

Tako je postal komplicirani aparat ljudskih občin pravi nesmisel. Sedanja oblast se tega zaveda, a se drži starega kitajskega pravila: »Ne hiti preveč, da ne napraviš še hujših napak.« Kolektivno delo v stilu delovnih brigad, ki so združevale po 30 družin, počasi, a nezadržno izginja, nadomeščajo ga družinske kmetije, ki so zelo različne v različnih pokrajinah. Družine same naj organizirajo vsakdanje delo in svobodno razpolagajo z odvišnim pridelkom, ko so izpolnile svoje družbene obveznosti. Pravno pa je zemlja slej ko prej last skupnosti in jo imajo družine samo v užitku.

KITAJSKO REŠUJE KMET IN DRUŽINSKI ČUT

Kaj pa politična krilatica: »Na Kitajskem nihče ne umre od lakote, vsi imajo svojo skodelico riža?« To je sicer res, a za to nima zaslug komunistična oblast, ki je gospodarstvo razvila le v po naravi bogatih pokrajinah, pustila pa v največji revščini več sto milijonov kmetov v nerazvitih območjih, temveč samo kitajsko ljudstvo, ki ima izredno visoko razvit čut za družinsko skupnost.

In še eno vprašanje: je Kitajska komunistična država, če pa družinske kmetije začenejo nadomeščati državna posestva? Odgovor ni težak. »Modri« starci centralnega komiteja komunistične partije Kitajske (povprečna starost je 75 let) so premeteno prenesli odgovornost za revščino večinskega dela Kitajske na kmete same in s tem znova izpričali, da partija ni zmožna reševati perečih vprašanj delovnega ljudstva.

Knjiga o Štefanu Kocijančiču v italijanščini

Pred leti se je v Gorici osnoval »Istituto di storia sociale e religiosa« (Ustanova za proučevanje družbene in verske zgodovine na Goriškem). V kratkem obdobju je ta inštitut opravil odlično kulturno delo prav v smeri ciljev, ki si jih je zastavil.

Tudi za naš Slovence postaja iz dneva v dan bolj zanimiv in pomemben. Gre mu namreč velika odlika, da je gotovo prva tovrstna italijanska ustanova, ki brez omahovanja jemlje v poštev tudi slovensko sestavino goriškega prebivalstva.

To smo mogli ugotoviti že v študijskih dnevih, ki jih je inštitut organiziral 29. in 30. januarja 1982. Naslov dnevoj je bil »Goriški katoličani in politična dejavnost na Goriškem v zadnjem stoletju«. Govorili so tudi Slovenci.

Potem nas je inštitut prijetno presenetil, ko je organiziral simpozij o velikem slovenskem poligrafu in jezikoslovcu Štefanu Kocijančiču (20. jan. 1884, dvorana Fogar, Gorica). Prav nič ne pretiravamo, če rečemo, da je bil to zares izreden kulturni dogodek za Gorico. Pred odličnim občinstvom italijanskih in slovenskih izobražencev se je izvrstilo sedem govorikov, od katerih je vsak osvetlil drugo stran tako raznolike osebnosti kot je bil naš Kocijančič.

Vsi ti govori so bili sedaj objavljeni v zajetni knjigi, ki je izšla pod naslovom »Stefano Kocijančič (1818-1883), un ecclesiastico al servizio della cultura fra Sloveni e Friulani«. Knjiga ima 134 strani in je tiskana na finem papirju.

Spremno besedo je napisal prof. Fulvio Salimbeni, predsednik omenjenega inštituta. Sledijo teksti govorov, in sicer v istem razporedju, kot so bili podani na simpoziju. Ni mogoče, da bi na tem mestu ocenjevali ali vrednotili posamezne referate. Ti so bili:

1. Jože Pirjevec, »Il contesto culturale e sociale sloveno dell'Ottocento« (Tehten oris kulturnega, družbenega in političnega položaja slovenskega naroda za časa Kocijančiča.

ciančiča.

2. Franc Kralj, »La personalità ecclesiastica« (Duhovniški lik Kocijančiča).

3. Giulio Tamani, »L'attività del semitista« (Kocijančičeva dejavnost na polju semitskih jezikov).

4. Branko Marušič, »Il contributo alla cultura slovena« (Kocijančičev doprinos slovenski kulturi).

5. Ettore Fabbro, »L'opera del bibliotecario« (Kocijančič kot semeniški knjižničar).

6. Sergio Tavano, »Gli scritti di Stefano Kocijančič sulle antichità cristiane« (Kocijančičevi spisi o krščanskih starodavnostih).

7. Luigi Tavano, »Lo storico regionale« (Kocijančič kot krajevni zgodovinar).

Poleg omenjenih tekstov prinaša knjiga še nekaj zelo važnih dodatkov. Predvsem je velike vrednosti Kocijančičev življenjepis, ki ga je sam napisal (avtobiografija) ter objavil v listu »Soča« leta 1887 (št. 35, 36, 38, 39). Italijanski prevod je pripravil Marijan Breclj in ga obogatil s pripombami, ki osvetljujejo nekatere manj znane okoliščine tiste dobe.

Knjigo zaključujejo trije sezname vseh Kocijančičevih spisov. Prvi seznam, ki ga je sestavil Sergio Tavano, vsebuje spise v latinščini (Bibliografia delle opere in latino). Drugi našteva vsa dela v hebrejščini (Bibliografia delle opere in ebraico). Pripravil ga je Branko Marušič.

Najbolj zaslužno delo pa je, menim, tretji seznam, ki navaja vse Kocijančičeve spise v slovenščini, boditi tiste, ki so izšli v posebnih zvezkih ali knjigah, bodisi tiste, ki so bili objavljeni po raznih časopisih in revijah. Marušič je zbral kar 226 naslovov! (Bibliografia delle opere in sloveno). Zares, zahtevno in zaslužno delo.

Zaključim z ugotovitvijo, da se je morda prvič zgodilo, da je izšlo delo o Slovencu prej v italijanščini kot v slovenščini. Vsa čast inštitutu za to pobudo!

M. Rijavec

Znak civilizacije in kulture, tako je neki zastopnik oblasti označil dejanje slovenskih skavtov, ki so po manifestaciji na Travniku v nedeljo 20. maja lepo počistili celotni trg. Najbrž se je kaj podobnega prvič zgodilo v zgodovini Italije. Na fotografiji so skavti pri očiščevalni akciji. Povejmo, da skavti podobno počistijo svoj prostor po vsakem svojem taborjenju

Papež na obisku v Švici

Od 12. do 17. junija je papež Janez Pavel II. na pastoralnem obisku v Švici. To je njegovo 22. potovanje v tujino. Vidnejši dogodki tega potovanja so obisk pri Svetovnem svetu Cerkev v Ženevi in v pravoslavni središču Chambesju, srečanje s švicarskimi škofi in duhovniki ter srečanje z vlado v Bernu. Na grobu švicarskega narodnega svetnika brata Klause bo papež obhajal bogoslužje na prostem. Posvetil bo tudi nove duhovnike v Sittnu.

■ Sv. oče Janez Pavel II. je v zasebni avdienci sprejel ministrskega predsednika Južnoafriške republike, Pietra Botha in zunanjega ministra Roalofa Botha. Pogovor je trajal 28 minut. Je to prvič, da je kak južnoafriški predsednik obiskal Vatikan. Apostolski sedež nima uradnih odnosov s to republiko, ampak je od leta 1922 v Pretoriji zastopan po apostolskem delegatu kot je bil do zadnjega v ZDA. Obisk predstavnika rasistične države v Rimu pa so ostro obsodili poslanci afriških držav, ki so v tem mestu ter Afriški narodni kongres, glavno opozicijsko gibanje črncev v Južni Afriki.

Baragovi dnevi

V ZDA so uvedli navado, da obhajajo vsako leto Baragove dneve; pobudo je dala Ameriška Baragova zveza. Od tam se je pobuda prenesla tudi na Slovenijo.

Tako bosta letos dva Baragova dneva, eden v Sloveniji in sicer v nedeljo 16. septembra v Škofji Loki, drugi v Chicagu 1. in 2. septembra.

Velik pospeševalatelj Baragovih dni v Ameriki in sploh velik pobudnik Baragovega procesa za razglasitev blaženim je bil inž. Jože Gregorič. Ta mož je sedaj umrl. Bil je sin slovenskih staršev, ki so se med prvimi izselili v Ameriko. Rodil se je tam leta 1889. Pok. Hugo Bren, ki se je izredno zanimal za Baragovo zadevo, ga je leta 1929 pridobil in navdušil za Barago. Od takrat dalje je inž. Gregorič posvetil svoje moči in svoj denar prav Baragi. Postal je najboljši poznavalec Friderika Barage in njegovega dela. Zbral je o njem ogromno zgodovinskega gradiva, ki je bilo potrebno za temeljit opis Baragovega življenja in dela, kar je predpogoj, da koga razglasijo za blaženega. To delo se sedaj v Rimu nadaljuje in izmed številnih ušlišanj na Baragovo priprošnjo so jih sedaj izbrali 14 ter jih predložili Kongregaciji za razglasitve svetnikov.

Ob koncu povemo še, da bodo letos 29. junija, ko je Baragov rojstni dan, izdali v ZDA posebno Baragovo pošto dopisnico. To se bo zgodilo v Marquettu (Michigan), kjer je Baraga deloval. V ZDA se poštini dopisnice zelo poslužujejo, ker so bolj praktične kot pisma ali razglednice. Dopisnica stane 13 centov.

Še eno poimenovanje šole

V Gorici so si Slovenci že pod staro Avstrijo ustvarili svoje osnovno šolstvo tako, da so zgradili najprej šole v severnem delu mesta v Križiški ulici, ker je tam bivalo več Slovencev; nato pa še v južnem delu v sedanji ulici Randaccio.

Ob koncu zadnje svetovne vojne je tedanja Zavezniška vojaška uprava oba centra obnovila in šolske mladeži je bilo prav veliko. Toda obe šoli nista še imeli svojega imena kot predvideva italijanska upravna praksa. Vsled tega je prišlo najprej do poimenovanja šole v severnem delu, ko so v ul. Brolo zgradili novo šolsko poslopje: poimenovana je bila po Otonu Župančiču. V nedeljo 10. junija pa je bilo slično slavlje ob poimenovanju šole v južnem delu.

V brošuri, ki je za to priložnost izšla, je Marko Waltritsch precej podrobno orisal boj Slovencev v Gorici za njihove mestne šole, posebej za šolo v južnem delu mesta. V brošuri je povedano, da ta šola sedaj gostuje v tujem poslopju in sicer v zavodu O. Lenassi, ker je bilo staro poslopje v ul. Randaccio od potresa poškodovano. Poslopje zavoda Lenassi je sicer veliko, a dotrajano, tako da šolski prostori ne odgovarjajo zahtevam modernega pouka. Poleg tega je šola nameščena v 2. nadstropju, kar zopet ni v skladu s sodobnim gledanjem na šolske prostore.

V tem poslopju in sicer v občinski telovadnici, ki je pridružena zavodu, se je vršilo v nedeljo slavlje ob poimenovanju šole po pisatelju Francetu Bevku. V 2. nadstropju so najprej odkrili pisateljev kip in g. Cvetko Zbogar je kot katehet in župnik za Slovence v Gorici blagoslovil šolske prostore. Zatem se je v telovadnici razvil bogat kulturni spored; razne točke je napovedovala učiteljica Barbara Rustja.

Dolgoletna učiteljica na tej šoli Stanislava Črnelj Rustja je začela program s pozdravi navzočim in z zahvalo vsem, ki so pri slavlju pomagali. Prof. Emil Devetak je spregovoril v imenu staršev, ki imajo otroke na tej šoli, nakar so šolski otroci razvili svoj recital, tj., prepletili so odlomke iz Bevkovih del s petjem in glasbo. Sodelovali so vsi otroci šole, pripravile pa so jih njihove učiteljice in učitelj petja Ivo Bolčina. Petje in recitacije, vse je bilo povezano brez odmora kakor tudi

sodelovanje dveh šolark z igranjem na flavto. Nastop otrok je ugodno vplival in potekel je brez zapletljajev. Učiteljice in otroci so gotovo vložili vanj veliko truda.

Po recitalu je Ljubka Sorl spregovorila o pisatelju Francetu Bevku in pri tem obudila tudi razne osebne spomine nanj. Sledili so pozdravi. Prvi je bil na vrsti didaktični ravnatelj dr. Milan Brešan. Najbrž je bil to njegov zadnji uradni nastop, saj je slišati, da misli s prihodnjim šolskim letom v pokoj. Svoj pozdrav je zaključil z željo, da bi osnovna šola France Bevk dobila svoj lastni sedež, lastno poslopje in bi ne bila več gost po tujih hišah. To željo so pozneje izrazili še drugi v svojih pozdravih.

S pozdravi je nadaljeval občinski odbornik za kulturo Obizzi, ki je zastopal odsotnega župana. Za njim pa dr. Mirko Spacapan za pokrajinsko upravo, Marko Waltritsch za SKGZ, šolarke z osnovne šole v Novi Gorici »M. Strukelj«, zastopnica SKZ, dr. Štoka za deželno upravo, dr. D. Paulin za ZSKP, Marija Ferletič za SSO. Nepričakovano je stopil na oder zastopnik rajonskega sveta za Sv. Rok in Sv. Ano, ki je izrazil željo, da bi si ene in druge šole izmenjale knjige za šolske knjižnice. Njegov nastop je bil toliko bolj razveseljiv, ker je bilo med pozdravi slišati opombo, da je šolski odbor s sedežem na šoli v Kapucinski ulici hotel preprečiti, da bi se akademija vršila v telovadnici. Videti je torej, da so med italijanskimi Goričani na delu demokratične strpne sile in pa nedemokratične diktatorske. Pozdrave je zaključila Draga Lupinc, ki je prinesla pozdrave osnovne šole France Bevk z Opčin.

Iz statistike v priložnostni brošuri je razvidno, da je bila ta šola že v zelo veliki nevarnosti, da izumre, saj je postala že enorazrednica. Vendar se je po prizadevanju staršev okrepila in je danes petrazredna šola. Kljub temu je pa opaziti nazadovanje vpisanih učencev, ker so družine vedno manj rodovitne. Velja poudariti, kar smo zapisali o šoli v Pevmi: Če se bodo družine branile otrok, se bodo izpraznili otroški vrtci in za vrtci tudi šole. S praznimi šolami tudi Slovencev v Gorici ne bo več. Kljub temu smo optimisti, ker življenje kliče življenje.

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Italijanski senat je v petek 8. junija izglasoval zaupnico vladi ter s tem dokončno odobrili odlok o ceni dela. Komunisti se glasovanja niso udeležili, češ da je vse samo burka. Napovedali so, da se bodo še naprej borili za spremembo odloka in če bo potrebno, zbrali tudi podpise za ljudsko glasovanje z namenom, da se odpravi 3. člen odloka, ki krči draginjsko doklado.

■ Vse izgleda, da bo takoj po volitvah za evropski parlament prišlo v Italijo do vladne krize. Vodstvo demokratske stranke je ogorčeno zaradi izjav socialističnega poslanca Formica, ki je obtožil Andreottija, ko je bil predsednik vlade, da je potom skrivne frimasonske lože P2 skušal uveljaviti svoje načrte in svoji stranki zagotoviti večji vpliv v življenju države.

■ Po dveh dneh zasedanja se je preteklo soboto v Londonu zaključil deseti vrhunski sestanek sedmih najbolj industrijsko razvitih držav sveta (ZDA, Kanada, Japonska, Vel. Britanija, Zah. Nemčija, Francija in Italija). Italijo so zastopali ministrski predsednik Craxi, zunanji minister Andreotti in zakladni minister Gorias. Sestanek se je končal kot je bilo pričakovati brez konkretnih pobud. Poleg sklepnega dokumenta so bile sprejete še tri izjave o najbolj perečih mednarodnih vprašanjih. Tako je zapisano, da povzročajo visoke obresti (mišljen je severnoameriški dolar) vedno hujšo zadolženost in da je treba zmanjšati primanjkljaje državnih proračunov. Na političnem področju so države udeležence ponudile Vzrodu dialog, pripravljene so prekiniti nametanje novih jedrskih raket in celo umakniti že obstoječe, če bi Sovjetska zveza pokazala voljo za konkretna pogajanja. Glede vojaške napetosti v Perzijskem zalivu so industrializirane države za mirno rešitev, a bodo enotno nastopale in si tudi pomagale ob morebitnem pomanjkanju nafte.

■ Na obisk v Španijo je prišel novi argentinski predsednik Alfonsin in bo tam ostal do konca tedna. Je to njegov prvi obisk kakš evropski državi. Da je izbral Španijo je naravno, saj večeta obe državi isti jezik in ista kultura, pa tudi gospo-

darsko sodelovanje je bilo vedno pomembno. Španija bi samo želela, da bi ona v Argentino več izvažala. Sedaj uvaža trikrat več kot izvažala. Alfonsin bo obiskal tudi deželo Galicijo ob Atlantskem oceanu, odkoder njegov rod izhaja. Kar se tiče argentinsko-britanskih odnosov, je argentinski predsednik dejal, da ne misli niti za las odstopiti od pravic, ki jih ima njegova država do Malvinskega otočja. Dodal pa je, da vojna ni upravičen način za uveljavljanje teh pravic.

■ V severnoindijski državi Pundžab so policijski in vojaški oddelki zlomili odpor Sikhov, ki jih je pet milijonov ter izpovedujejo vero, ki je različna tako od mohamedanske kot hindujske. V hudih bojih je bil ubit voditelj sikhovskih oboroženih upornikov Bhindranwale, ki se je zatekel v Zlato svetišče v mestu Amristar. V spopadih je bilo ob življenje 700 oseb. Med njimi je tudi 59 policistov in vojakov.

■ Walter Mondale si je zagotovil 1.967 delegatov, ki jih potrebuje, da bo na zborovanju demokratske stranke v San Franciscu od 16. do 19. julija letos razglašen kot strankin kandidat za predsedniške volitve. Njegov neposredni tekmelec Hart je z 1.212 delegati ostal daleč za njim.

Prihodnja škofovska sinoda bo razpravljala o laikih

Tema naslednje svetovne škofovske sinode, ki se bo sestala v jeseni 1986 v Vatikanu, bo poslanstvo in vloga laikov v Cerkvi in v družbi. To je napovedal papež Janez Pavel II. pred člani škofovskega sveta pri generalnem tajništvu škofovske sinode.

Zbiranje starih oblek na Koroškem

Letos 5. maja je dobrodelna organizacija Caritas na Koroškem organizirala to zbiranje. Uspeh je bil nad vsa pričakovanja, saj se je zbralo 410.000 ponošenih oblek. Akcija je bila izvedena po župnijah. Sodelovalo je veliko prostovoljcev. Razna podjetja so tudi prevoz izvedla brezplačno. Prihodnje zbiranje starih oblek bo spet spomladi 1985.

Slovenska skupnost in evropske volitve

V teku je živahna volilna propaganda za nedeljske volitve v evropski parlament. Slovenska skupnost ima povsod svoje volilne shode in sodeluje na raznih drugih srečanjih s predstavniki skupne manjšinske liste, zlasti z Union Valdôtaine. Tako se njeni kandidati tudi udeležijo skupnega shoda, ki je na programu v Aosti 14. junija. Poleg tega tako kandidati kot predstavniki stranke v naši deželi predstavljajo volivcem naš program in jih vabijo, da strnjeno podprejo manjšinsko listo s sardinsko-aostanskim znakom, ki je sedaj tudi naš volilni znak.

Tudi Slovenci v Milanu so bili seznanjeni z nastopom SSK na volitvah in lahko tam oddajo svoj glas našemu kandidatu.

★

Glasujte za Evropo narodov!
Skupna manjšinska lista nas druži!
Na glasovnici je na 6. mestu!
Prečrtaj volilni znak!
Lahko oddaš največ dva preferenčna glasova!

Slovenski kandidati so na listi:

- Andrej BRATUŽ (št. 2)
- Stanislav SKRINJAR (št. 9)
- Jurij SLOKAR (št. 10)

Volišča so odprta le v nedeljo 17. junija.

Volilni znak manjšinske liste, na kateri nastopa tudi Slovenska skupnost in ki naj ga zavedni Slovenci prečrtajo ter tako svoj glas koristno uporabijo

Razgovori med katoliško in pravoslavno Cerkvijo

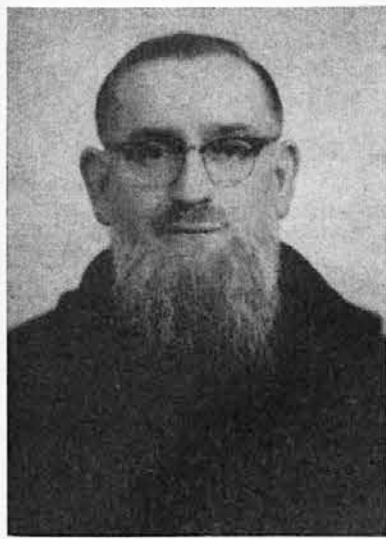
30. maja se je zbrala na Kreti mešana komisija za teološki razgovor med katoliško in pravoslavno Cerkvijo. Predmet razgovorov: vera, zakramenti in edinost. Sv. oče je pri skupni avdienci v sredo 30. maja priporočil delo komisije v molitev. Dejal je, da smo po zakramentih najbolj združeni s pravoslavno Cerkvijo. Izrazil je željo, naj bi skupen študij, skupna molitev in odkritosrčen razgovor pomagali vse obstoječe ovire, da bi skoraj prišlo do skupnega evharističnega slavlja. Razgovori so trajali do 8. junija. Komisijo je sestavljalo 28 katoliških in pravoslavni članov. Katoliške članke komisije je vodil kardinal Willebrands, pravoslavne pa nadškof Stylianus iz Avstralije. Mešana komisija je imela doslej dve zasedanji. Prvo je bilo leta 1980 na otoku Patmos, drugo pa v Münchnu na Bavarskem.

Slavnost ob 40-letnici zavezniškega izkrcanja

6. junija je poteklo 40 let od izkrcanja zavezniških čet na normandski obali. Na mostišču, imenovanem v načrtu invazije Omaha Beach so se zbrali predsednik Reagan (ZDA), predsednik Mitterand (Francija), kraljica Elizabeta (Vel. Britanija), ministrski predsednik Trudeau (Kanada), kralj Olaf V. (Norveška), kralj Balduin (Belgija), kraljica Beatrika (Nizozemska) in veliki vojvoda Jean Luksemburški. Odsotna pa je bila Sovjetska zveza. Zanj je bila slavnost ponarejanje dogodkov iz zadnje svetovne vojne.

Predsednik Reagan je v govoru omenil tiste, ki so se na teh plažah borili. »Vedeli so,« je dejal, »da so nekatere vrednote, za katere se splača dati življenje. To sta svoboda in demokracija.« Omenil je spravo med zmagovalci in premaganci po končanih bojih in zaželel, da bi prišlo do sprave tudi s Sovjetsko zvezo, kajti le tako se bo dalo zmanjšati nevarnost novih vojnih spopadov. »Mi bi radi odstranili s površja zemlje grozno orožje, ki jih ima človek danes v svojih rokah. Toda potrebno je, da tudi sovjetska stran izrazi svojo pripravljenost storiti isto in pokaže svojo željo po miru. Iz vsega srca vam zagotavljam: Severna Ameriška noče vojne!«

P. Fidelis je dopolnil 70 let življenja

V nedeljo 10. junija je p. Fidelis Kraner obhajal 70-letnico rojstva. V Gorici zelo dobro poznamo tega slovenskega kapucina, ker je skoro 20 let preživel v našem mestu, sedaj pa je že 15 let izseljski kaplan v Švici.

P. Fidelis je pri rojstvu dobil ime Lojze; bo torej kmalu tudi gođoval. Rodila pa ga je Štajerska in sicer je privekal na svet v Ščavnici ob Gornji Radgoni, kraju na avstrijsko-jugoslovanski meji. Tam še vedno živi in gospodari njegov brat. V Mariboru je obiskoval klasično gimnazijo. Pa ga je neka trma, kot je sam trdil, peljala h kapucinom. Bogoslovje je zato opravil v Šibeniku in v Škofji Loki. Posvečen je bil v mašnika leta 1940 v Ljubljani.

Aprila 1941 je bil z ostalimi kapucini izgnan iz Škofje Loke. Prvo zatočišče je dobil pri cistercijanah v Stični, nato pa pri kapucinih v Italiji, najprej v Benetkah, potem v Vidmu, zadnje v Gorici. V goriškem samostanu kapucinov je ostal od 1945 do 1968. V tem času se je zelo vživel v tukajšnje razmere in nam je bilo silno žal, ko nas je zapustil, da gre v Švico za dušnega pastirja tamkajšnjih slovenskih delavcev. Na predlog takratnega vrhovnega direktorja slovenskih izseljskih duhovnikov pok. msgr. Ignacija Kunstlja ga je rimska kongregacija imenovala za vodjo slov. dušnega pastirstva v Švici. Svojo novo službo je nastopil 1. septembra 1968.

Sprva je bil sam in se je nastanil pri kapucinih v Zürichu. Čez štiri leta je dobil pomočnika kapucina p. Angela. Skupno sta osnovala dušnopastirske centre na 16 krajih, kjer mašujeta. Kake slovenske cerkve ali dvorane nista zgradila, ker so Slovenci v Švici preveč raztreseni in mnogi le na začasnem delu. Da bi se vsaj enkrat v letu srečali vsi Slovenci skupaj, je zamislil vsakoletno slovensko romanje k Mariji Devici v Einsiedeln. Pogosto se tega romanja udeležujejo tudi drugi rojaki. Tako smo enkrat poromali v Einsiedeln tudi Goričani.

P. Fidelis je z Gorico še vedno živo povezan. Rad se vrača, kadar gre na dopust ali ob kakih drugih priložnostih, da obnovi prijateljstvo z osebami, ki jih je tukaj pustil. Iz vsega srca mu zato ob življenjskem jubileju kličemo: Da bi se še dolgo videvali!

Kulturnemu programu je sledila prosta zabava in ples; veselo razpoloženje je trajalo pozno v noč.

Jazbine

Izreden dogodek. Na binkoštno nedeljo 10. junija smo doživeli v naši cerkvi vesel in zanimiv dogodek. Pred časom je namreč naš domačin Aleš Komjanc, skrbnik in napreden vinogradnik bil po opravkih v Rimu. Ob tej priložnosti ni pozabil na sv. očeta. V Vatikanu je pustil konfekcijo svojih briških vin in se nato mirno vrnil na Jazbine. Aleš je namreč Števerjanec, najstarejši sin Komjančeve družine z Mocverja.

Pred dnevi je v poznih večernih urah, ko je bil domači župnik že v postelji, v števerjanskem župnišču zabil telefon. Na drugi strani žice je nekdo v francosčini vprašal, če so v števerjanski občini vina res originalna. Župnik, ki se mu je zdelo, da ga po telefonu nekdo draži, je odgovoril, da je v števerjanu in na Jazbinah vse originalno: vino, ljudje, zrak, burja in dež. Neznavec se mu je zahvalil. Na župnikovo vprašanje, kdo sprašuje, je odgovoril, da je tam Državno tajništvo. Župnik je odložil slušalko, trdno prepričan, da gre za potegavščino.

Pa je prišlo na škofijo v Gorico pismo iz vatikanskega državnega tajništva, v katerem sporočajo, da se sv. oče Janez Pavel II. toplo zahvaljuje Alešu Komjancu za dobro bratstvo kapljico. Pošiljki je bilo priloženo zlato odličje. Sv. oče podeljuje Alešu in njegovi družini apostolski blagoslov.

Cestitkam sv. očeta in državnega tajnika se pridružujemo tudi števerjanci in Jazbinci.

Šport

Odbojarski turnir »P. Špacapan«

Od preteklega četrtka dalje se na igrišču ob Katoliškem domu oz. v telovadnici v Standrežu odvijata odbojarski turnir v spomin prerano umrlega Petra Špacapana. Priglasilo se je 18 ekip, vendar se ena (Naš prapor) iz nepojasnjenih vzrokov in brez vsakršnega opravičila ni predstavila. Nadomestili so jo z drugim, enakovrednim moštvom.

Najprej so nastopile moške ekipe in so se za polfinale uvrstili Esercito, Volleyball I. iz Vidma, goriška Olympia in Rangers. Pristopovali smo prvotni in pošteno izenačeni odbojki, da je bil do zdaj pravi užitek gledati tekme. Sedaj so na vrsti ženske ekipe, nekar bodo začele polfinalne in finalne tekme do zaključka turnirja v torek 19. t. m.

Nove orgle v celovski stolnici

Stolnica v Celovcu bo dobila nove orgle. Izdelala jih bo švicarska tvrdka Mathis & Söhne. Nove orgle bodo postavljene do oktobra 1986.

tržaške novice

Škofov obisk po slovenskih šolah

Sredi julija bo tržaški škof Bellomi praktično zaključil svoj pastoralni obisk po župnijah svoje škofije. Nekaj bo še ostalo za jesen; tako župnija Rimanje. Kot dober pastir je pogledal tudi v naše šole v mestu in na deželi. Srečati bi se moral v šolskih prostorih še z dijaki višjih šol. Upamo, da bo tudi ta obisk možen v novem šolskem letu. V šole v ulici Caravaggio ni šel, ker je bil tam mariborski škof Kramberger, ki je govoril o škofu Slomšku.

Skoraj pri vseh obiskih sem spremljal g. škofa in z njim doživljal prijetne in sproščene trenutke škofa Bellomija z učenci in dijaki. Lepo je bilo — brez izjeme — povsod. Mladi so pokazali, kaj znajo, učiteljsvo se je potrudilo, da smo vsi odnesli najboljši vtis. G. škof je govoril slovensko tudi v prosti besedi in razgovoru.

Ko sem g. škofu povedal, da nameravam že sedaj pred koncem šolskega leta napisati vsaj nekaj besed o teh obiskih, čeprav niso še zaključeni, je rekel: »Povejte, da sem bil z obiski zelo zadovoljen. Zahvaljujem se vsem za prijazen sprejem. Videl sem resnost, zavzetost in red, predvsem pa sem občudoval vsebino vsega, kar so mi povedali ali zapeli.«

Povsod pa naju je spremljala žalostna ugotovitev, da se število učencev na naših šolah vedno bolj manjša.

Lojze Škerl

Bazovica

Izzivalno zborovanje Italijanskih skrajnih desničarjev. Tržaški neofašisti so v petek 8. junija priredili v Bazovici v poznih popoldanskih urah svoje zborovanje, ki so ga oblastem prijavili kot predvolilni nastop za volitve v evropski parlament. Dejansko pa je šlo za izzivanje slovenskega prebivalstva, kar je prišlo do izraza v sramotilnih in hujskaških besedah štirih govornikov, ki so nastopili na zborovanju. Poslušalo jih je kakih sto mladih neofašističnih aktivistov.

Govorniki so sramotili slovenski jezik, češ da je nepomemben in zato nekoristen, grmcl zoper Jugoslavijo, kjer preganjajo vsakogar, ki želi svobodno izražati svoje misli in kjer manjšine niso zaščitene, izrazili so nasprotovanje zaščitnemu zakonu za Slovence in postavili zahtevo, da jih je treba prešteti.

Sile javnega reda so v polni bojni opremi popolnoma obkolile prostor, kjer je bil napovedan desničarski shod in bile pripravljene, da takoj nastopijo. To pa ni bilo potrebno, kajti vaščani so na neofašistično manifestacijo odgovorili tako, da so pozapirali trgovine, gostilne in druge javne lokale ter se umaknili v domove in na sedež vaških organizacij. Šele ko so izzivalci odšli, so se zbrali na vaškem trgu pred spomenikom padlim za svobodo ter poslušali besede več govornikov, ki so obsodili izzivanje, obenem pa se izrekli za sožitje in boljše medsebojno spoznavanje.

Fašistični nastop v Bazovici je odjeknil tudi v dvorani tržaškega občinskega sveta. Župan Richetti je shod obsodil, a dodal, da smo pač v predvolilnem obdobju. Zato se mu ni zdelo primerno, da bi se

Koncert zbor »Lojze Bratuž« v Kanalu

Lansko jesen je zbor »Lojze Bratuž« imel v gosteh mešani pevski zbor »Soča« iz Kanala. Ze takrat sta zbor čutila potrebo in voljo po medsebojnem spoznavanju, zblizevanju in sorodnem doživljanju, kakršno snuje le vesoljni notni izraz. S svojim celovečernim koncertom, ki ga je imel v petek 1. junija v Kanalu, se je zbor »L. Bratuž« oddolžil kanalskim pevcem in poslušalcem.

Zborovska umetniška skrinjica se ponaa s tremi inačicami tonskega snovanja: polifonsko, umetno in narodno. Predstavlja pa letošnja pevska sezona občuten razmik od običajnega poustvarjanja. Izvajanje je zbor usmeril pretežno v skladbe slovenskih stvariteljev pretekle in polpretekle dobe ter v narodno oziroma ljudsko pesem, ki ji marsikatera sodobna skupina skopo odmerja svoje sile.

Uvodoma je zbor pozdravila dirigentka zbor »Soča« Darja Žorž in izrazila veselje nad že občutenim poslanstvom, ki ga zbor izražata. Zbor »L. Bratuž« je s tem nastopom zaključil svojo pevsko sezono. Odmevnost kanalskih poslušalcev je potrdila zborovsko sporočilo, ki ga ima v času, prostoru in v loku izbire domače in tuje literature.

predstavnik občinske uprave udeležil anti-fašistične manifestacije, ki so jo po odhodu mladih fašistov pripravili domačini.

Ob 30-letnici »Novega lista«

Z izredno dvojno številko se je »Novi list« spomnil svoje 30-letnice izhajanja. V uvodniku pravi: »Dne 27. maja pred 30 leti je prišla iz takratne slovenske tržaške tiskarne Graphis prva številka tednika Novi list. Njegov prvi urednik in ustanovitelj je bil dr. Engelbert Besednjak, sedanj pa je dr. Drago Legiša.« V uvodniku je dalje povedano, da je tednik hotel biti nadaljevanje tednika Mali list, ki ga je v letih 1929 in 1930 izdajal Virgil Šček, dokler niso tudi tega tednika ukinitelje tedanje fašistične oblasti. Povedano je tudi, da je Besednjakov Novi list želel hoditi po isti poti kot omenjeni Mali list, tj. zagovarjati predvsem narodno slovensko idejo in delati za spravo med Slovencei.

Mi se pa pridružujemo Borisu Pahorju, ki v isti številki piše, da bi moral časnik kritično spremljati tako politično kot socialno življenje kakor kulturni razvoj v slovenskem svetu na splošno, v našem tukajšnjem pa še posebej. Ker smo pri Katoliškem glasu vedno zastopali to stališče, smo se prva leta včasih zapletli v polemiko z Novim listom posebno še zato, ker smo vedno kritično spremljali dogajanje v Sloveniji in Jugoslaviji, zlasti še v povojnih časih stalinizma. To nam je zameril dr. Besednjak in drugi z njim, ki so menili, da o matici mora zmeraj le dobro govoriti. Če tega ne moreš, pa molči. Ker nismo hoteli biti Gospodje Mirodolski so nastajale polemike. Danes je v tem oziru manj potrebe po kritiki, četudi je ta še vedno navzoča v Katoliškem glasu, ker menimo, da je treba grajati napake, tudi če jih delajo partijski prvaki.

V tem je bila in je največja razlika med Katoliškim glasom in Novim listom. Seveda pa čestitamo tržaškemu tedniku k jubileju in želimo, da bi s svojo idejno miroljubnostjo svoje prispeval k rasti našega ljudstva.

Praznik mladih pevcev »Vesela pomlad«

Letošnji praznik mladih pevcev »Vesela pomlad« se je pričel v soboto 2. junija z gostovanjem MPZ OŠ »Boris Kidrič« iz Ajdovščine. Skupino, ki je že v zgodnjih jutranjih urah dopotovala na Opčine, so pred Finžgarjevim domom pričakali zborovodja MPZ »Vesela pomlad« Franc Pohajč, članica sveta sodelavcev Rozeta Ozbič in prof. Aleš Lupinc, ki je ajdovske pevce vseskozi spremljal in jim nudil izčrpano razlago pri ogledu znamenitosti tržaškega mesta in okolice. Pevska skupina s spremljevalci si je tako lahko ogledala v dopoldanskih urah Kraško hišo, Rižarno, glavne predele mesta, se zaustavila v Miramaru, tam občudovala park in notranost miramarskega gradu in se zatem podala na bazoviško gmajno, kjer se je poklonila bazoviškemu junakom s cvetjem in pesmijo.

Po kosilu in oddihu je MPZ OŠ »Boris Kidrič« nastopil s celovečernim koncertom v prosvetnem domu na Opčinah, na katerem je sodeloval s kratkim sporedom tudi gostitelj MPZ »Vesela pomlad«.

»Pesem je most, ki različnosti spaja, je kot studenec, ki žejo gasi« je dejala v pozdravnem govoru prof. Ivana Simič, ravnateljica OŠ »Boris Kidrič«. S tem pričrnanjem in prijetnim občutkom zadovoljstva smo tako ob koncu koncerta zapuščali dvorano. Prijetno vzdušje se je nadaljevalo na vrtu Finžgarjevega doma, kjer so ajdovski in openski pevci zaživel v veseljem in prijateljskem živčavu do odhoda gostov z izraženo iskreno željo za ponovno snidenje.

V nedeljo 3. junija se je praznik nadaljeval pod jasnim nebom na vrtu Finžgarjevega doma, kjer so po pozdravu tajnice sveta sodelavcev Majde Danev številni prisotni lahko sledili kulturnemu programu, katerega sta v besedi povezovala člana MPZ Kristina Martelanc in Ivan Milčič, v slovenski pesmi pa ansambel »Zvezdek«. Program je obsegal nastop zborov OPZ v dveh sestavah in MPZ »Vesela pomlad« pod vodstvom Lucije Čač in Franca Pohajča, MIMPZ »Zvonček« iz Repentabra, ki ga vodi Tone Bedenčič ter prijetne otroške folklorne skupine »Tabor«, katero vodita Dunja Sosič in Mirta Čok. Sledil je zabavni del s čarodejem Ivom Valetičem, ki je odrasle in otroke mojstrsko ponesel za nekaj časa v začarani svet.

Rozeta Ozbič

IZ KANALSKE DOLINE

Ukve

Zaključna prireditve slovenskih tečajnikov. Glavni namen te prireditve, ki je bila v nedeljo 10. junija v telovadnici krajevne šole je bil prikazati, kaj so se udeleženci tečaja slovensčine in ročnih del ter glasbene šole naučili med šolskim letom. Tečaj je obiskovalo 45 otrok od 6. do 14. leta starosti, pobuda pa je bila izvedena že devetih zapored. Največ zaslug za to imata župnik Mario Gariup in prof. Salvatore Venosi.

Na nedeljskem nastopu so se predstavili mladi kitaristi, pianisti, harmonikarji, pevci in recitatorji, kot gostje pa so nastopili moški oktet »Fr. Prešeren« iz Zirovnice pri Jesenicah, trio Sekardi z Jesenic, harmonikarka Maja Plazar iz Kranjske gore, mladinski zbor »Peter Markovič« iz Rožca na Koroškem, otroški zbor Glasbene matice iz Trsta ter folklorna skupina »Živani« iz Benečije.

Iz Slovenije

Koncert koroških pesmi v Kamniku

Podpisana sva prejela vabilo na 6. zaključni koncert mešanega študentskega zbora v Kamniku. Vabilu sva se z veseljem odzvala. Prvi del je obsegal umetne, drugi pa najine skladbe. Dirigent zbora Janez Klobčar je znal iz nastopajočih priklicati res doživeto izraznost. Zato je zbor žel gromoviti aplavz ob do kraja zasedeni dvorani. Kot Koroška sva se med mladimi pevci izvrstno počutila, prav tako po koncertu v veliki dvorani šolskega centra pri zakuski.

Najine skladbe in besedilo so napisane po naravnem čutu v značilnem mehkelem koroškem tonu. Pomagale naj bi pri ohranjanju koroškega ljudskega izročila, v glasbi izražene. Naj bi bile tudi budilnice narodne zavesti, ki jo je zlasti zadnja svetovna vojna strahotno zmrcvarila. Nemški nacistični škorenj je od leta 1939 do 1945 teptal slovensko Koroško, na frontah, v gozdovih, v taboriščih in zaporih. Vse to trpljenje je predramilo obupano ljudstvo, iz prelite krvi je vzkliklo novo življenje. Ta prepoved se je pokazal najprej v političnih zborovanjih in demonstracijah. Polagoma se je obnovilo in poživilo tudi kulturno in gospodarsko življenje.

Iz tega obnavljanja se je porodilo tudi najino pevsko ustvarjanje. Srečala sva se: mlad, preprost gozdni in cestni delavec, ki je kot zaveden Slovenec na avstrijskem Koroškem okusil dovolj trpljenja, ponižanj in razočaranj, a ga je vse to peljalo na pot glasbene kulture, in pesnica »Liubuskega polja« Milka Hartmanova, ki je v zvezi v roke svoje lirsko pero in ki ji je ravno tako življenje, posebno med dvema vojnama, prineslo mnogo gorja in razočaranj. Razume vsak vrisk, vzdih in stih skladatelja, da se zlije v domačo pesem. Pri tem pomaga živa duhovna sorodnost in dobra volja.

V zvezi s tem se zahvaljujema skladatelju prof. Samu Vremščaku v Kamniku, da se je s svojim znanjem očetovsko zavzel za pregled najinih pesmi in jih odobril za objavo.

Seveda, preden sploh zborovodja la. ko razdeli pevcem note, pa je treba človeka, ki ima mojstrsko roko, da napiše čustva, melodijo in besedo črno na belo. Za to delo se je žrtvoval naš prijatelj, notograf Janez Lesjak v Ljubljani.

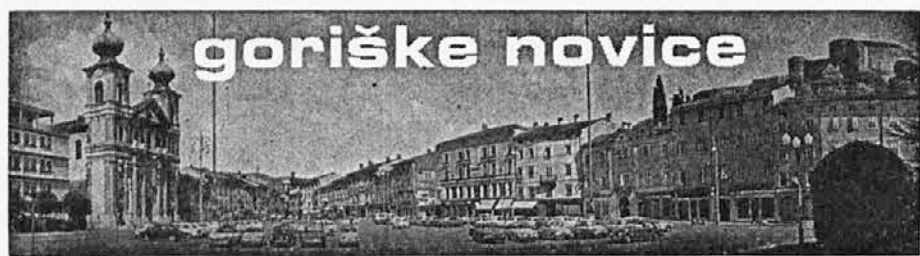
Ponovno se zahvaljujema vsem članom veliko obetajočega mešanega študentskega pevskega zbora Kamnik, predvsem pa mlademu, nadarjenemu dirigentu Janezu Klobčarju, da so se z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo zavzeli za najine pesmi in jih tako lansko leto pripravili za snemanje na celovškem radiu.

V spodbudo za nadaljnje delo glasbene kulture pa nama bosta zelo doživeti in vrhunska koncerta v Kamniku.

Hanzi Artač - Milka Hartman

Kardinal König na obisku pri grški pravoslavni Cerkvi

Od 10. do 23. maja je bil dunajski nadškof kardinal König s 15-člansko delegacijo na obisku pri grški pravoslavni Cerkvi. Kardinal se je srečal z vodilnimi osebnostmi grške pravoslavne Cerkve, obiskal pravoslavne samostane, predaval na univerzah v Atenah in Solunu. Obiskal je tudi meniško republiko na gori Atos. Obisk ima velik pomen, saj je znano, da je bila doslej grška pravoslavna Cerkve glede ekumenskih stikov s katoliško Cerkvijo zelo zadržana.

goriške novice

Slovenska osnovna šola »Josip Abram« v Pevmi

Polprofilni reliefni portret Josipa Abrama, ulit v bronu, delo akademskega kiparja Franceta Goršeta, ki od 3. julija letos krasí osnovno šolo v Pevmi

Tak naslov nosi brošura, ki jo je 3. junija letos ob slovesnem poimenovanju osnovne šole v Pevmi po župniku Josipu Abramcu izdal odbor za poimenovanje omenjene šole ter jo delil med prisotne udeležence. Brošuro, ki je pravzaprav knjiga na 160 straneh večjega formata je uredil Marko Waltritsch, sliko na naslovni strani pa je izdelal redni učitelj na tej šoli Silvan Bevcar.

Brošura se začne z utemeljitvijo, zakaj so se prebivalci Pevme odločili prav za župnika Josipa Abrama, čemur sledi objava odluka šolskega skrbništva v Gorici o tem poimenovanju.

Zelo izčrpen in zanimiv je oris Abramovega življenja in dela, ki ga je napisal veliki poznavalec tega zaslužnega moža župnik Jožko Kragelj. Abrama prikaže kot pisatelja in prevajalca, planinca, dramatika, prosvetnega in socialnega delavca ter gospodarskega organizatorja. Nato skuša Marijan Breclj v celoti zajeti leposlovno in drugo kulturno delo Josipa Abrama, vsaj tisto, kot sam pravi, ki je izšlo v tisku. Verena Koršič predstavi bronasti Goršetov relief o Abramcu, ki ga je izdelal za pevmsko šolo in jo bo odslej krasil. Prof. Slavko Bratina nudi zgodovinski opis o osnovnih šolah v Pevmi in Štmaru. Sestavek krasijo številne fotografije učencev in učiteljev iz raznih šolskih let.

V župnijski dvorani »Anton Gregorčič« v STANDREŽU

bo v četrtek 21. junija ob 20.30

JAVNI NASTOP GOJENCEV štandreške glasbene šole

Sodeluje tudi cerkveni mladinski zbor.

Najbolj pa pritegne spis, bolje povedano zgodovinska razprava, v kateri na 65 straneh Marko Waltritsch poseže v preteklost, polpreteklo dobo in sedanjost Pevme, Oslavja in Štmaru. Spis pomeni velik doprinos k poznavanju omenjenih naših vasi. Tej razpravi sledi še en prispevek Marijana Breclja o likovnem delu Toneta Kralja v Pevmi. Iz povedanega sledi, da je Pevma na umetnosti zelo bogata in predvsem pravi »muzej« cerkvenega slikarstva Toneta Kralja.

Brošuro zaključijo nekaj prispevkov učencev in pregled števila otrok ter imena učiteljev in učiteljev v Pevmi od leta 1945

do danes, v Štmaru pa od leta 1945 do 1978. Pregled je uredil prof. Slavko Bratina. Res zanimivo knjigo sklence povzetek v italijanščini.

Vsi, ki so brošuro omogočili, zaslužijo priznanje in občudovanje. S svojim trudom in poštvalnostjo so obogatili našo književnost z novimi spoznanji, knjiga pa bo za vselej pričala o naši prisotnosti na tem zahodnem koščku slovenske zemlje.

Slovenska problematika v občinskem svetu

V torek 6. junija je zasedal goriški občinski svet, ki je v prvem delu seje več ur obravnaval slovensko problematiko. To posebej v zvezi s polemikami in odmevi ob slovenski manifestaciji na Travniku v nedeljo 27. maja.

Prvi je zadevo sprožil svetovalec Slovenske skupnosti Bratuž, ki je izrazil nezadovoljstvo in negativno stališče do znane izjave občinskega odbora. Potrdil je stališče svoje stranke in zahteval ustreznih popravkov oz. umik tega dokumenta, proti kateremu je že v odboru nasprotoval odbornik Paulin. Nadalje je predstavnik SSK obsodil nerazumljivo zadržanje italijanskih večinskih strank, ki so dokument pripravile brez kakršnega koli posvetovanja s SSK. Napovedal je, da bodo o vsem še odločali na politični ravni med strankami.

Tematiko sta obravnavala tudi slovenski svetovalec PSI (Waltritsch, ki pa ni mogel mimo dvoumnega zadržanja svoje stranke v tem primeru) ter PCI Mermolja.

Govorilo je več svetovalcev zlasti skrajne desnice, zanimiv pa je bil v tem molk predstavnikov DC in PSDI. Zupan Scarnano je ob zaključku potrdil že znano in za Slovence nesprejemljivo stališče tako glede manifestacije same kakor tudi glede uradne rabe jezika z diskriminacijo goriške občine. Dejal je sicer, da je župan vseh, tako italijanskih kot slovenskih občanov. Zavrnil pa je tudi izjave novogoriškega župana, ki je ob odprtju slikarske razstave N. Pečanca ugotovil negativno zadržanje goriškega občinskega odbora.

Svetovalec Bratuž se je še dotaknil negativne vsebine govorov obeh županov, Sassarija in Gorice ob uradni slavnosti pobratenja v tem sardinskem mestu. Posebej je obžaloval, da je goriški župan enostransko prikazal nedavno goriško zgodovino z omembo le maja leta 1945, ne pa tudi fašističnega dvajsetletnega preganjanja. Predstavnik SSK ja obsodil zadržanje občinske uprave, ki danes noče sprejeti slovenskega imena »Gorica« za določene uporabe zlasti pri kulturnih pobudah, kar je v prejšnjih upravah že bilo v rabi. Zupan na vse to ni dal odgovora.

Števerjanski vestnik št. 3

Za letošnji majnik je izšla tretja številka tega vaškega glasila, ki se začne s pesmijo Bršljanskega »Maj in Ivan Gradnik«. Osrednji sestavek je poročilo o knjigi Marjana Terpina pod naslovom »Števerjan« ter časopišna poročila o tej knjigi.

V kroniki vzemo o postavitvi visokega mlaja za 1. maj, ki so jo izvedli člani Mladinskega krožka, o prvem sv. obhajilu 20. maja, o slovenskem zborovanju na Travniku v Gorici, ki so se ga tudi Števerjanci polno številno udeležili ter o javnih delih na Pušči pod Bukovjem in o delih na novem vodovodnem omrežju. Dva sestavka pa govorita o dejavnosti domačih pevskih zborov in delovanju volčev in veveric iz Števerjana.

Doberdob

Razstava čipkarske šole. V prostorih občinske knjižnice je bila od 9. do 11. junija razstava čipk ob zaključku triletnega tečaja klekljarske šole, ki je pod deželno upravo. Tečaj je obiskovalo večje število deklic od 2. razreda osnovne šole dalje. Vse učenke so pokazale dobro voljo ter ob sposobnem in skrbnem vodstvu učiteljice razvijale svoje ustvarjalne sposobnosti in čut za lepoto.

Razstavljeni izdelki so pričali o doseženem uspehu, v gledalcih pa budili občudovanje. Čestitamo učiteljici in učenkam, saj se trudijo, da umetnostna domača obrt klekljanja ne bo izginila v pozabo.

Razstavo so si ogledali posamezni razredi osnovne šole pod vodstvom učiteljev ter številni vaščani. Vsi so se pohvalno izrazili o razstavljenih delih. Ogledal si jo je tudi ravnatelj klekljarske šole dr. Marini in izrazil svoje zadovoljstvo.

Obiskovalka

Sožalje

Dne 4. junija je v 72. letu starosti preminil Albin Križman z Opčin. Namesto venca na grob pokojnega poklanja Vinko Levstik iz Rima za cerkev na Opčinah in za cerkev na Repentabru po 100.000 lir, obenem pa izreka družini občuteno sožalje.

OBVESTILA

Nabirka za naše vzgojne zavode Alojzijevejšče in Zavod sv. Družine v Gorici ter Marijanišče na Opčinah bo to nedeljo 17. junija pri vseh slovenskih službah božjih, ker je ta nedelja poletna kvatrna.

Romanje na Sv. goro. V nedeljo 1. julija bo romanje slovenskih vernikov goriške nadškofije k Materi božji na Sveto goro. Vabljeni so tudi Slovenci s Tržaškega in iz videmske nadškofije, da se pridružijo. Ob 15. uri zbiranje na Prevalu, ob 17. uri skupna sv. maša. Med mašo bodo peli združeni zbori in ljudstvo. Zaradi tega odpade ta dan napovedano romanje goriške Marijine družbe.

V Dolini bo v petek 15. junija ob 9.30 drugi letošnji strežniški shod. Na sporedu je sv. maša, tekmovalje, skupno kosilo, razne igre in blagoslov z Najsvetejšim.

V Rižarni v Trstu bo v nedeljo 17. junija ob 17. uri sv. maša za vse tamkajšnje žrtve. Daroval jo bo msgr. Ivan Kretič. Vabimo k udeležbi!

Škedenjska poletna prireditev bo v nedeljo 17. junija na prostem pred Domom. Nastopijo domači pevski zbor, otroška zbor Škedenj-Sv. Ana, folklorna skupina iz Pirana ter ansambel Taimis. Kiosk bo odprt od 16. ure, kulturni spored pa se prične ob 19. uri.

Dobrodelno društvo SLOKAD v Trstu išče kuharico za svojo kolonijo v Dragi za mesec julij in avgust. Ponudbe po telefonu (040) 226117.

DAROVİ

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: Ana in Elizabeta v spomin prijateljice Nevenke 50.000; Vera in Ani Češčet v spomin Amalije Gorjan 30.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Stefan Tonkli 200.000; Irena Vetrih Bertolini v blag spomin Nevenke Suligoy-Kodrič 50.000 lir.

Za Katoliški dom: Marijina družba 50.000; S. M. 50.000; V. J. 20.000; H. F. 20.000 lir.

B. Š., Gorica: za Katoliški dom 30.000, za Sv. goro 20.000, za Katoliški glas 20.000, za Zavod sv. Družine 20.000 in za »Našo pot« 10.000 lir.

Namesto cvetja na grob Nevenke Suligoy daruje N. N., Gorica za misijonarje 10.000 lir.

Za cerkev v Pevmi: družina Kodrič-Semec iz Prečnika v spomin Nevenke Suligoy-Kodrič 20.000 lir.

Za zbor Rupa-Peč: Zela in Nada Pahor 10.000 lir.

Za cerkev v Standrežu: v spomin na pok. Andreja Roner Gizela Brisko 50.000, Ana Brisko 50.000, Marijan Roner 100.000; v spomin na pok. Roberta Ušaj Julka Brajnik 25.000, Lucilla Rudine 50.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: Stanko Premrl v spomin pok. brata Rafka Premrla 100.000; Vinko Levstik, Rim 200.000; N. N. 500.000; Jože Cotar, Gorica 50.000; Rudi Mlakar, Gorica 20.000 lir; Pavla Rijavec, ZDA 100 dol.

Za »Našo pot«: Marilka Koršič-Cotar 30.000 lir.

Za poimenovanje šole v ul. V. Veneto, Gorica po pisatelju F. Bevku (2. seznam): po 15.000: N. N., Sara in Mitja Bresciani, Marjan Bednarik, N. N.; po 10.000: Milko Quinzi, Aleksander Marega, Confezioni - Travnik, Sonja Pahor, M. Quinzi, Anka Komjanc.

Radio Trst A

Spored od 16. do 23. junija 1984

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Kozorog«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek v Italiji. 14.10 Nediški zvon. 14.40 Šport in glasba ter prenosi z naših kulturnih prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Sedma stopnja sreče. 10.10 G. Rossini: Otello. 11.30 Literarni listi. 12.00 Skrivnost verstev. 13.20 Gospodarska problematika. 14.10 Cronin: »Angeli noči«. 14.30 Tja in nazaj. 16.00 Slovensko učiteljstvo pod fašizmom. 16.30 Tja in nazaj. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Tržaški oktet. 18.00 Pod Matajurjan.

Torek: 8.10 Veter raznaša besede. 10.10 G. Rossini: Otello. 11.35 Literarni listi. 12.00 Folklor narodov Jugoslavije. 14.10 »Levo šest - spodaj«. Mladinska radijska igra. 15.00 Naš jezik. 15.05 Mladi mladim. 16.00 Tiho, polglasno, krič. 16.30 Tja in nazaj. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Violinist Č. Šiško in pianist J. Setine. 18.00 Platon: »Simposion ali...«.

Sreda: 8.10 Tiho, polglasno, krič. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Literarni listi. 12.00 Sprehodi med starimi spomeniki. 13.20 Primorska poje. 14.10 Cronin: »Angeli noči«. 16.00 Zori Perello v spomin. 16.25 Tja in nazaj. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mladinski pevski festival v Celju. 18.00 Primorski pesniki v prikazu Tarasa Kermaunerja.

Četrtek: 8.10 Trim za vsakogar. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beleška. 12.00 Zdravniški nasveti. 14.10 Pisani otroški svet. 14.30 Naš jezik. 14.35 Tja in nazaj. 16.00 Na gorškem valu. 16.30 Tja in nazaj. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mladinski pevski festival v Celju. 18.00 Četrtekova srečanja.

Petek: 8.10 Na gorškem valu. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beleška. 12.00 Niti življenja. 13.20 Dogodki in problemi. 14.10 Cronin: »Angeli noči«. 16.00

Trim za vsakogar. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mladi izvajalci. 18.00 Kulturni dogodki. 18.30 Nabožna glasba.

Sobota. 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Simfonični koncert. 11.30 Beleška. 12.00 Glasnik Kanalske doline. 14.10 Izbrana dela slovenskih mladinskih pesnikov in pisateljev. 14.30 Naš jezik. 14.35 Halo, tu radio Trst A! 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Trio Lorenz. 18.00 G. B. Shaw: »Serenada«.

DAROVİ

Za župnijsko dvorano v Nabrežini: Zoran in Zlatka Terčon v spomin pok. Andreja 100.000; Terčič 20.000; Pertot 10.000; Caharija 50.000; v spomin pok. Ignacija in Stane Marc 50.000; Pertot 5.000; Radovič 5.000 lir.

V spomin pok. Andreja Tavčar darujejo žena Joie ter starši Zoran in Zlatka za kapelico v Cerovljah 70.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Romana Vitez v spomin na strica duhovnika Avguštna Zele 100.000; svojci v spomin na Antonijo Golob 100.000; Radi in Danica 50.000; Jurij Skabar ob srebrni poroki staršev 50.000; Branko, Cvetka in družina v spomin na teto Antonijo Golob 40.000; Marija Dolenc v spomin na Antonijo Golob 30.000; N. N. 20.000; Ada in Peter Skabar 20.000; Danica Sosič 15.000; Vida Grgič 10.000; Lučka Susič 10.000; razni 45.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda Mandića pri Domju: Ana S. v zahvalo in pomoč 50.000 lir.

Za uboge: Violeta Reni v spomin sestre Milene 10.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: N. N., Opčine 30.000; N. N., Opčine 10.000 lir.

Za lačne po svetu: M. B., Trst 200.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

SLOVENSKI HOTEL »BLED« V RIMU

Lastnik: VINKO LEVSTIK

HOTEL »BLED« - VIA S. CROCE IN GERUSALEMME, 40
00185 ROMA - RIM - TEL. 06/777102 - TELEX HBLED 620196

Banca Agricola Gorizia c.r.ag.l. Kmečka banka Gorica v.z.z.o.j.

skupno z ostalimi članicami Deželnega konzorcija ljudskih bank

VAM NE NUDI SAMO DENARJA!

GORICA, KORZO VERDI 51, TEL. 84206/7 — TELEX 460412 AGRBAN

SLOVENSKA ŽUPNIJA V GORICI

prireja v nedeljo 17. junija

5. družinski dan

(DAN STARŠEV)

Program

10.00 na Placuti sv. maša za naše družine; zahvalili se bomo za dar prvega sv. obhajila in birme

15.30 v prostorih Katoliškega doma: kulturni, športno-zabavni in družabni program, ki so ga pripravili goriški otroci, mladina in starši.

Deloval bo bar z domačim prigrizkom in pristno kapljico.

Vljudno vabljeni vsi!

ODBOR

Katoliška knjižarnica

- Knjige
- Šolske potrebščine
- Nabožni predmeti

GORICA
Travnik, 25
Tel. 84407